

Arrest

nr. 128 476 van 1 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger van Araine origine te zijn, geboren op 1 januari 1977 te Sialkot, Punjab province. U stamt uit een islamitische familie en werd dan ook volgens de geldende religieuze gebruiken opgevoed. Aanvankelijk stelde u zich hier geen vragen bij. Dit veranderde toen u als adolescent op school een gedicht hoorde van een Engels auteur, die stelde dat er geen scheppende god bestaat. U was erg onder de indruk van wat u hoorde. Vanaf dat moment ging u anders tegen uw religie, de islam, aankijken. Niettemin zou u zich in uw herkomstland blijven schikken naar de geldende tradities. Het meest had u moeite met het ritueel offeren van dieren, maar u liet de buitenwereld niets merken van uw bedenkingen. Tot aan uw vertrek, begin 2009, uit Pakistan, schikte u zich naar de gangbare voorschriften.

In 1997 overleed uw vader. U erfde grond van hem. Tijdens de laatste jaren van uw verblijf in Pakistan drongen uw stiefbroers er steeds nadrukkelijker bij u op aan om de van uw vader geërfde gronden te verkopen en de opbrengst daarvan met hen te delen. U bleef dit echter systematisch weigeren.

Begin 2009 verliet u Pakistan en ging u naar Dubai, waar u ging werken bij familie. Ook in Dubai is de islam de dominante religie en daarom reisde u in september 2009 al verder door naar Italië. Daar werd u door een vriend beloofd om u aan de nodige verblijfsdocumenten te helpen, aangezien er in Italië destijds een grootschalige regularisatiecampagne werd georganiseerd. U slaagde er niet in om uw wettig verblijf in Italië geregeld te krijgen. Daarom verliet u Italië in april 2011. U kwam midden april 2011 in België aan. U rustte een paar weken bij een vriend uit en vroeg op 29 april 2011 asiel bij de Belgische autoriteiten.

In het kader van onderhavige aanvraag legt u de volgende documenten over: een National Identity Card Overseas Pakistanis (NICOP), een bachelordiploma, een visum voor Dubai, een Europees visum, een overlijdensakte op naam van uw vader, 5 eigendomsaktes en een bewijs van uw voorzitterschap van een Zakat Committee.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op uw persoonlijke geloofsovertuiging en een twist over het bezit van gronden en de verkoop daarvan (CGVS, gehoorverslag dd.29.10.2013, p.5). Welnu, er moet worden vastgesteld dat de door u aangehaalde asielmotieven kennelijk ongegrond zijn zodat in uw hoofdte geen vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de definitie van subsidiaire bescherming, kan weerhouden worden.

Wat betreft uw religie moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u liever afstand neemt van de islam; liever ging u destijds zo min mogelijk naar de moskee en in het bijzonder met het ritueel offeren van dieren zou u problemen hebben. U geeft aan dat u in Pakistan uw geloof niet bent afgefallen (CGVS 1, p.8). De manier waarop u invulling gaf aan uw religieuze beleving, leidde er nooit tot problemen (CGVS 1, p.8). Het is later, sinds uw vertrek uit Pakistan, dat u liever een andere invulling geeft aan uw levensbeschouwelijke inzichten; u gaat soms uit en drinkt alcohol (CGVS 1, p.9). U verklaart dat u tegenwoordig een levenswijze aanhangt die moeilijk of niet te verenigen is met de geldende gebruiken van moslims in uw herkomstland en meermaals beweert u dat uw leven zelfs in gevaar zou zijn bij een eventuele terugkeer, indien u zich te nadrukkelijk verzet tegen het naleven van islamitische regels. Echter, uit uw verklaringen met betrekking tot uw gedrag bij terugkeer met betrekking tot deze geloofsaspecten, moet afgeleid worden dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat dit zal leiden tot enige vorm van vervolging. Zo blijkt vooreerst dat (CGVS 3, p.2) dat u nooit echt gedwongen werd om iets te doen wat u niet wilde. U zou, in geval van terugkeer, als niet-moslim, wel een buitenbeentje zijn en daar hebt u geen zin in (CGVS 3, p.2). In geval van terugkeer zou u minder naar de moskee gaan en niet meer helpen bij het ritueel slachten van dieren; u zou zich wat afstandelijker opstellen tegenover de voorgeschreven gebruiken binnen de islam. U zou niet meer zo nauwgezet de dingen doen die de islam voorschrijft (CGVS 3, p.2). Op de vraag of u door dergelijk gedrag risico's loopt, geeft u aan dat u uw familieleden of anderen niet zou provoceren en bijgevolg met rust zou gelaten worden en geen gevaar loopt (CGVS 3, p.2). Welnu, dergelijke verklaringen bevatten onvoldoende concrete aanwijzingen dat u in uw herkomstland gevaar loopt omwille van uw levensbeschouwelijke inzichten. Ze wijzen hooguit op een vorm van drukuitoefening, die u weliswaar als onaangenaam zou kunnen ervaren, doch ze kunnen niet worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch als een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft het door u aangehaalde eigendomsconflict, hierover moet vooreerst opgemerkt dat dit probleem klaarblijkelijk louter van interpersoonlijke aard is en gesteund op economische motieven. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Om deze redenen ressorteert dit asielmotief niet onder de bepalingen van de Vluchtelingenconventie. Evenmin brengt u concrete aanwijzingen naar voor dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U verklaart dat uw stiefbroers willen dat u grond verkoopt en hen een deel van de opbrengst afstaat (CGVS 1, p.17). Toen u weigerde om uw grond te verkopen, werd er weliswaar nog aangedrongen door uw stiefbroer, maar nooit kreeg deze druk een agressief karakter (CGVS 2, p.3). Nooit werd u met een deadline geconfronteerd (CGVS 2, p.3). Ook tijdens uw laatste asiелgehoor geeft u aan dat u weliswaar druk zou kunnen ervaren bij uw terugkeer naar Pakistan om uw grond te verkopen, in de vorm van herhaalde verzoeken daartoe, maar u haalt geen concrete dreigementen vanwege uw stiefbroers of anderen aan (CGVS 3, p.2). Welnu, dergelijke verklaringen wijzen inderdaad niet op een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming, aangezien u in het verleden

nooit ernstig werd bedreigd en ook geen dreigementen werden geuit waaruit blijkt dat u gevaar zou lopen als u halsstarrig zou blijven weigeren om uw grond te verkopen. Bijgevolg kan ook het door u ingeroepen eigendomsconflict geen aanleiding geven tot het u bieden van internationale bescherming in het kader van subsidiaire bescherming.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtinkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregelde heden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie, dd. 25 november 2013) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de verschillende Pakistaanse provincies voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is

Daar er in de provincie Punjab thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u overlegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Uw identiteitskaart, uw National Identity Card Overseas Pakistanis (NICOP) en 2 visa bevatten gegevens over uw nationaliteit, uw identiteit, uw verblijfsrecht in landen buiten uw herkomstland, de bloedband met uw vader, wat hier niet ter discussie staat. Uw diploma verwijst enkel naar uw opleiding. De door u overlegde overlijdensakte (document 5: groene map), bewijst eveneens de band tussen uw vader en uzelf en daarnaast blijkt uit het document dat uw vader in 1997 overleden is, wat hier evenmin betwist wordt. Verder legt u meerdere documenten over die informatie bevatten over het bezit van gronden (documenten 6 – 10: groene map). Ze bewijzen niet enkel dat u daadwerkelijk de eigenaar was (bent) van gronden in Pakistan, wat niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. Tijdens uw laatste asielgehoor legde u een document over (document 11: groene map), waaruit blijkt dat u de voorzitter bent geweest van een zogenaamd Zakat Committee (liefdadigheidsinstelling voor moslims). Dat u enige tijd een Zakat Committee hebt voorgezeten wordt niet betwist, maar aangezien u ook in deze hoedanigheid niet het slachtoffer was van vervolgingsfeiten en/of ernstige bedreigingen, blijft de conclusie, dat u geen nood hebt aan bescherming geboden door de Conventie van Genève of door de regelgeving inzake subsidiaire bescherming, overeind.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, dan wel de bestreden beslissing te willen vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een reisadvies van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken dd. 27 januari 2014.

Verweerder voegt bij zijn verweernota een document met informatie aangaande de veiligheids- en mensenrechtensituatie in Pakistan: COI Focus, Pakistan, *Actuele veiligheidssituatie*, d.d. 18 februari 2014.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker stelt een risico op vervolging te lopen indien hij in een praktiserend moslimland een vrij leven zou leiden als niet praktiserend moslim. Verzoeker gaat niet akkoord met de motivering in de bestreden beslissing. Een gegronde vrees voor toekomstige vervolging bestaat en een redelijke kans dat vervolging zou plaatsvinden is voldoende. Verzoeker stelt dat hij vervolging riskeert indien hij ingaat tegen het heersende geloof en de tradities in Pakistan. Een inbreuk om vrij te leven in Pakistan, maakt een daad van vervolging uit nu verzoeker zware straffen riskeert van zodra hij zijn werkelijke geloofsovertuiging zou te kennen geven.

Verzoeker kan niet overtuigen. Nergens uit zijn verklaringen blijkt dat er concrete aanwijzingen zijn dat verzoeker in zijn herkomstland gevaar loopt omwille van zijn levensbeschouwelijke inzichten, ze wijzen hooguit op een vorm van drukuitoefening die niet kan worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch als een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo verklaarde verzoeker dat hij in geval van terugkeer minder naar de moskee zou gaan en niet meer helpen bij het ritueel slachten van dieren. Hij zou zich wat afstandelijker opstellen tegenover de voorgeschreven gebruiken binnen de islam en niet meer zo nauwgezet de dingen doen die de islam voorschrijft. Op de vraag of verzoeker door dergelijk gedrag risico's zou lopen verklaarde hij uitdrukkelijk dat hij zijn familieleden of anderen niet zou provoceren en bijgevolg met rust zou gelaten worden en geen gevaar loopt (gehoorverslag 3, p.2).

Waar verzoeker nog opwerpt dat er een verkeerde notitie staat in het gehoorverslag dient te worden opgemerkt dat de afgevaardigde-ambtenaar van het Commissariaat-generaal er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven. Tot bewijs van het tegendeel bestaat er een vermoeden dat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS nr. 108.470, 26 juni 2002). Het is te dezen niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing thans aan te voeren dat zijn verklaring "dat hij geen gevaar zou lopen indien hij de islam niet langer zou praktiseren zoals opgenomen in het gehoorverslag" verkeerdelijk werd genoteerd. Verzoekers post-factum verklaring strookt bovendien niet met zijn eerdere afgelegde verklaringen doorheen de verschillende gehoren waarvan de verslagen werden opgenomen in het administratief dossier.

Verzoeker is het voorts niet eens met de motivering in de bestreden beslissing aangaande zijn eigendomsproblemen en verwijst vervolgens naar artikel 6 lid 1 EVRM. Verder deelt verzoeker mee dat het conflict dat hij kent met zijn stiefbroers omwille van de grondeigendom het gemeenrechtelijke overstijgt. Verzoeker kan niet rekenen op een eerlijk proces in geval dat het conflict zou escaleren. Daar hij niet kan rekenen op nationale bescherming roept hij dan ook internationale bescherming in.

Artikel 6 EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassingsfeer van deze verdragsbepaling valt.

Hoe dan ook is het door verzoeker aangehaalde eigendomsconflict van louter interpersoonlijke aard zodat dat dit buiten het toepassingsgebied van Vluchtelingenverdrag valt. Bovendien kan internationale bescherming slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geen pogingen heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen. Waar verzoeker, nu stelt, niet te kunnen rekenen op een eerlijk proces in geval van escalatie van het conflict, is een blote bewering, die aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk doet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij omwille van één van de redenen zoals bepaald in de vluchtelingenconventie niet op de bescherming van zijn autoriteiten zou kunnen rekenen.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus herhaalt verzoeker dat hij geen eerlijk proces zal krijgen in geval het grondconflict zou escaleren. Verder stelt verzoeker dat hij een gegrond risico loopt op foltering, of op een onmenselijke of vernederende behandeling als men erachter komt dat hij geen praktiserend moslim is. Verzoeker verwijst tevens naar de interne situatie in Pakistan.

Hoger bleek dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn religieuze levenshouding bij terugkeer zouden resulteren in een risico op het ondergaan van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, waardoor deze problematiek evenmin aanleiding kan geven tot het in aanmerking nemen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de problemen die verzoeker vreest als gevolg van het grondconflict met zijn familieleden, blijkt uit de verklaringen van verzoeker evenmin dat dit conflict zou kunnen uitmonden in een risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet. Tijdens het derde gehoor werd aan verzoeker gevraagd wat hem zou kunnen overkomen indien hij zou blijven weigeren om zijn gronden te verkopen, waarop verzoeker verklaarde: *"Weet niet, niet veel (lacht). Ze zouden het me wel blijven vragen om te verkopen, maar de grond staat op mijn naam, dus ze kunnen er niks aan verdienen als ik blijf weigeren om te verkopen"* (gehoorverslag 11 februari 2014, p. 2). Hieruit blijkt dat de problemen die verzoeker zou kunnen ondervinden zich beperken tot verbaal aandringen, hetgeen geenszins gelijkgeschakeld kan worden met ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 a) en b). voor wat betreft verzoekers opmerking dat hij geen eerlijk proces zou krijgen kan verwezen worden naar wat *supra* 2.3.2. werd uiteen gezet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie toegevoegd aan de verweernota blijkt dat de situatie in het binnenland van Punjab overwegend rustig is en dat de vormen van geweld in de provincie aanvallen zijn van talibanmilitanten op overheidsdoelwitten of de NAVO-konvoien. Ook zelfmoordaanslagen of explosies vinden plaats, doch deze aanslagen vinden hoofdzakelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. In Lahore doen zich soms ook etnische, religieuze of tribale spanningen voor. Daarnaast wordt Zuid-Punjab aangeduid als een regio waar extremistische en militante bewegingen aan een opmars bezig zijn. Voor 2011 werd voorts een significante daling van het geweldniveau genoteerd ten opzichte van de voorgaande jaren. Deze daling zette zich verder in 2012. Het merendeel van de terroristische aanslagen vond weliswaar plaats in de stad Lahore, toch kenden de twee belangrijkste steden in de provincie, Islamabad en Lahore, minder incidenten dan de jaren voordien. In vergelijking met 2011 is er in 2012 sprake van een duidelijke daling van het aantal zelfmoordaanslagen en

bomaanslagen, maar ook van het aantal burgerslachtoffers. Uit deze informatie blijkt dat er zich in verzoekers regio van herkomst, de provincie Punjab, weliswaar sporadisch veiligheidsincidenten voordoen die sektarisch en politiek zijn geïnspireerd, doch dat de algemene geweldsituatie er grotendeels stabiel was en niet oploopt tot een situatie van willekeurig gewapend geweld in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet (COI Focus, Pakistan, *Actuele veiligheidssituatie*, d.d. 18 februari 2014, p. 11 en 12).

In zijn verzoekschrift meent verzoeker dat de interne situatie van Pakistan onveilig is, waarvoor hij verwijst naar het reisadvies van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken dat hij bij zijn verzoekschrift voegt. Het betoog van verzoeker vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande, gezien het reisadvies niet slaat op de concrete situatie van de verzoekende partij, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

2.3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de zaak terug te verwijzen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER